

DIANA PALMER

Meilės keliai

Niekas negali pralenkti Dianos Palmer...

Man patinka jos istorijos.

Jayne Ann Krentz

Knygute.lt

Diana Palmer

MEILĖS KELIAI

Romanas

Versta iš: Diana Palmer, Once in Paris,
Harlequin Books, 2004

© 1998, Diana Palmer

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Elzė Tilindytė
Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant
teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia
forma. Visi šios knygos personažai yra
išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus
asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai
atsitiktinis.

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

Raudonai apsirengusi moteris, elegantiška blondinė, stoviniavo priešais *Monos Lizos* paveikslą su gero kai aukštesniu tamsiaplaukiu vyriškiu ir laidė kandžias pastabas prancūziškai. Vyras juokėsi. Atrodo, juodu buvo linkę užtrukti, bet ilga turistų virtinė, nekantraujanti išvysti Leonardo da Vinčio šedevrą Luvre, labai iškalbingai laukė savo eilės. Vienas lankytojų nusitaikė fotoaparatu su blykste į amžinąjį šedevrą, kurį saugojo keletas neperšaunamo stiklo sluoksnių, kol apsauga jo nepastebėjo.

Brianai Martin, įsitaisiusiai visai netoliese, ant suoloelio, nuo kurio viskas vėrėsi lyg ant delno, lankytojai

atrodė ne mažiau įdomūs nei meno kūriniai. Dėvinti šortus ir berankovius marškinėlius, žaliomis žėrinčiomis akimis, šviesiaais plaukais, perjuostais prancūziška juostele, per laibą petį persimetusi kuprinę ji atrodė pagal savo amžių – mokinukė. Jai tuoj sukaks devyniolika. Ji buvo privilegijuotos Paryžiaus mergaičių mokyklos, įsikūrusios kairiajame Senos krante, auklėtinė. Tiesa, nelabai pritampanti prie likusiųjų, nes jos giminė nebuvo nei turtinga, nei garsi.

Briana buvo kilusi iš vidurinėsios klasės ir tik jos motinos antroji santuoka su tarptautiniu naftos magnatu Kurtu Braueriu suteikė jai galimybę išmėginti šį prabangų gyvenimo būdą. Bet ne savo noru. Kurtas Braueris nemėgo podukros. O dabar,

kai jo naujoji žmona Eva laukėsi kūdikio, jis norėjo, kad Briana pasitrauktų iš jų gyvenimo. Internatinė mokykla Paryžiuje atrodė idealus variantas. Brianai buvo skaudu, kad motina neprieštaravo patėviui.

- Tau patiks, mieloji, - viltingai šypsodamasi tikino Eva, - galėsi išlaidauti iki valiai. Argi tai ne maloni permaina? Tavo tėvas gaudavo tik minimalią algą. Jis išties neturėjo polinkio geriau gyventi.

Tokios pastabos dar labiau komplikavo ir taip įtemptus Brianos ir jos smulktės šviesiaplaukės motinos santykius. Eva buvo miela, bet egoistiška būtybė, visada tykanti geriausios progos.

Ji patraukė paskui Brauerį kaip karėvis, žygio metu paklūstantis pompastiškam mūšio planui. Brianos

nuostabai, jos motina ištekėjo ir tapo nėščia tepraėjus penkiems mėnesiams po dievinamo tėvo mirties. Iš mielo, bet nedidelio būsto Atlantoje jos persikėlė į vilą Bahamų sostinėje – Nasau.

Kurtas Braueris buvo turtingas, nors Briana niekaip negalėjo nustatyti, koks gi tikrasis jo pajamų šaltinis. Atrodo, patėvis buvo susijęs su naftos gręžinių žvalgyba, bet jo biure Nasau, į kurį jis retkarčiais užsukdavo, lankydavosi keisti grėsmingos išvaizdos vyrai. Braueris turėjo namus Nasau, kelis vasarnamius Barselonoje bei Rivjeroje ir prabangią jachtą, kuria plaukiodavo, kai ten apsistodavo. Limuzinai su asmeniniu vairuotoju ir triženklės pinigų sumas kainuojantys valgiai jam buvo įprasti dalykai. Pirmą kartą gyvenime tapu-

si turtinga, Eva pasijuto savo stichijoje, o Briana, atvirkuščiai, tapo labai nelaminga. Netrukus Kurtui ji įkyrėjo ir jis suskubo pašalinti ją sau iš kelio.

Briana, kaip visada, labai susidomėjusi dairėsi po Luvrą. Ši vieta tapo mėgstamiausia jos priebėga nuo to laiko, kai atvyko į Paryžių. Ji tiesiog įsimylėjo šiuos senus naujam gyvenimui atgimusius rūmus, kuriuose ką tik buvo atlikti dideli atnaujinimo darbai. Nors kai kurios permainos jai buvo ne prie širdies (ypač gigantiškos moderniai atrodančios stiklinės piramidės), ji mėgo ekspozicijas ir buvo pernelyg jauna, kad pajėgtų nuslėpti žavėjimąsi naujomis vietomis bei įspūdžiais. Jeigu jai ir trūko patirties, ją atpirko entuziazmas.

Jos žvilgsnį patraukė vyras. Jis

žvelgė į italų meistrų drobes, bet neatrodė itin susižavėjęs. Tiesą sakant, panėšėjo, kad jų nė nepastebi. Jo akys buvo tamsios ir romios, o veidą vagojo gilios raukšlės, tarsi jam būtų tekę patirti daug skausmo.

Brianai jis atrodė kažkur labai matytas. Tvirtas, tamsiais garbanotais plaukais su sidabrinėmis sruogomis. Aukštas vyras, plačiais pečiais ir siaurais klubais. Ji pastebėjo, kad vienoje rankoje jis laiko cigarą, nors ir neuždegtą. Matyt, puikiai žinojo, kad tarp visų šių rinktinių lobių negalima rūkyti, bet norėjo ką nors turėti rankose. Ji juk irgi dažnai pašo savo nagus, kai būna susijaudinusi. Galbūt cigaras saugo vyriškį nuo įpročio kramtyti nagus.

Ši mintis ją pralinksmino ir ji nusišypsojo. Vyras atrodė labai pasitu-

rintis. Dėvėjo kreminės spalvos dryžuotą sportinio kirpimo švarką ir rusvai gelsvas kelnes. Kaklaraiščio neryšėjo. Ant dešinės rankos riešo blausiai bolavo auksinis laikrodis, o vestuvinį žiedą jis mūvėjo ant kairės rankos piršto. Kadangi ir cigarą laikė kairėje rankoje, galima buvo daryti prielaidą, kad jis – kairiarankis.

Vyras atsisuko, ir ji pamatė platų tamsiai įdegusį veidą. Burna ryžtinga ir plati, lūpos plonos, nosis su kuprele. Ant smakro galėjai įžiūrėti nežymų randą. Dideles rudas akis rėmino vešlūs tamsūs antakiai. Jis buvo patrauklus ir... labai matytas. Tik ji niekaip negalėjo prisiminti kur. *O, taip!* Kai patėvis po vestuvių surengė vakarėlį savo verslo partneriams, šis vyriškis buvo tarp kviestujų. Jis kažkaip susijęs su statybų verslu. Taip.

L. Piesas Hatonas. Jis vadovauja Hatono statybos korporacijai, kuri specializuoja- si statydama transatlantines naftos platformas ir modernius daugiaaukščius namus. Jis - garsus architektas, ypač žinomas gamtos saugos sluoksniuose. Konservatyvūs politikai jo nemėgsta, nes jis kritikuoja netinkamus gamtos apsaugos metodus. Visai neseniai mirė jo žmona. Tikrai prieš tris mėnesius. Neatrodė, kad jo sielvartas būtų atlėgęs.

Ji prisiartino prie vyro, pakerėta jo išraiškos. Jis vis dar žvelgė į paveikslą, tarsi būtų norėjęs sudeginti jį žvilgsniu.

- Šis paveikslas tikrai nuostabus. Argi jums nepatinka? - paklausė ji, stebėdamasi vyriškio ūgiu. Nors buvo gana aukšta, tesiekė jam iki pe-

čių.

Jis nužvelgė ją iš aukšto sunkiu šaltu žvilgsniu ir atsainiai ištarė:

- *Je ne parle pas anglais*¹.

- Kalbate, - paprieštaravo ji. - Žinoma, neprisimenate manęs, bet buvote priėmime Nasau, surengtame mano motinos ir Kurto Brauerio vedybų proga.

- Užjaučiu jūsų motiną, - pareiškė jis angliškai. - Ko jums reikia?

- Norėjau pasakyti, kad užjaučiu jus dėl žmonos. Niekas nė neužsiminė apie ją per priėmimą. Manau, nediršo. Žmones gąsdina kitų netektis. Jie stengiasi apsimesti, kad nieko neatsitiko, arba apsipila raudonių ir pradeda murmėti kažką sau po no-

¹ Aš nekalbu angliškai (pranc.)

simi. Taip buvo, kai mirė mano tėvas, – užklupta prisiminimų, apniuko ji. – O aš tenorėjau, kad kas nors apkabintų ir leistų išsiverkti. Manau, dauguma žmonių apie tai net nepagalvoja, – baigė ji ir prisivertė nusišypsoti.

Vyras truputį suminkštėjo. Jo akys nuslydo jos veidu, stabtelėdamos ties tiesia strazdanota nosimi.

– Ką tu veiki Prancūzijoje? Ar dabar Braueris dirba Paryžiuje?

Ji papurtė galvą ir paaiškino:

– Mano mama laukiasi kūdikio. O aš – tik kliuvinys, todėl jie ir išsiuntė mane čia mokytis.

– Tai štai kodėl tu čia, – pasakė jis, rūščiai suraukęs antakius.

– Pabėgau iš namų ruošos pamokos. Nenoriu mokytis siūti ir kimšti pagalvių. Man reikia išmokti tvarkyti

sąskaitas ir rengti balansą.

- Tavo metų? - nustebė jis.

- Man jau beveik devyniolika, - pranešė Briana. - Man puikiai sekasi matematika. Gaunu aukščiausius balus. Vieną gražią dieną, baigusi universitetą, susirasiu jus ir pareikalausiu darbo. Vis vien ištrūksiu iš to rauktinukų kalėjimo ir įstosiu į universitetą.

- Linkiu sėkmės, - ištarė vyriškis, prieš savo valią negalėdamas sulaukyti šypsenos.

Briana nukreipė žvilgsnį į *Moną Lizą*, eilė prie kurios nė trupučio nesutrumpėjo, tik nepritariantis murmesys tapo dar garsesnis ir šiurkštesnis....